WEEKBLAD

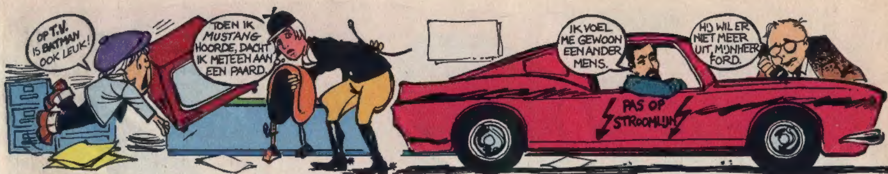
PEP

Nr. 24 17 juni 1967

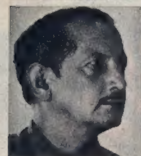
35 ct. per week; losse nrs. 45 ct.

BATMAN OP HET OORLOGSPAD! PAG. 22

EVEN VOORSTELLEN

Als je dat kleine gehucht in de kop van Noord-Holland, in donkere boomgroepen weggehurkt tussen een groot meer en de zee, binnenrijdt, weet iedereen — vooral de kinderen — je te wijzen: „TIM MARAN, die schrijver? O ja, ga dat doodlopende weggetje maar in, de bult op, tot je niet verder kunt. Het kan niet missen." Het kan niet missen: pony's in de weide, katten die dollen in de tuin als een wildernis, een blaffend toeschietende, koolzwarte herdershond, meestal een boel kinderen en, op de achtergrond, een klein oud boerderijtje. En tòch... Toch is het moeilijk je er Tim Maran voor te stellen. Daar hij geboren is in Indonesië en opgegroeid in tropische wildernissen, is zijn leven getekend door zwerven en avonturieren. Hij is officier geweest, grofwildjager, produktieleider van een grote speelfilmmaatschappij, journalist. Hij kent de ontzaglijke oerwouden van Sumatra even goed als de bistro's van Montmartre, de piramiden langs de Nijl even zo goed als de silhouetten van springende kangoeroes tegen een laaiende zonsondergang over de heuvels van Whoolloomalloo. Hij heeft de sinistere gieren zien cirkelen boven de lijkestank van Karachi tijdens een pestepidemie en is op de savannen van Maumere ternauwernood ontkomen aan de horens van wilde buffels. Hij heeft om niet onbeleefd te zijn tegenover Dajaks vingerdikke boomwormen levend uitgeslurpt en als kok van een exquis Catalaans restaurant mosselen in wijnsaus bereid om ze door anderen te laten uitslurpen. Hij heeft als 'opstapper' aan boord van een verijsde trawler heilbot gevangen onder de stormachtige kusten van Groenland en met de *vaqueros* (koeherders) van de einderloze, zongezengde Camargue achter de wilde kudden aangezeten. Hij is met een brencarrier op een mijn gereden en tweemaal in vuurgevechten gewond. Hij heeft, kortom, het leven van alle kanten gezien en geleefd. — En nu deze kleine oude boerderij, leeuweriken in de hemel, krokusjes in de tuin?

„Och," zegt hij, „weet je, in de eerste plaats zijn er de kinderen. Er zijn jaren geweest dat ze viermaal van school wisselden. Dat ging niet langer. En dan," hij omvat in één gebaar de onbelemmerde panorama's van dit stille landschap, „als je de halve wereld hebt afgezworven, ontdek je opeens ook de onvergelijkelijke schoonheid van Nederland. Ik bezit nu een arsenaal aan herinneringen. Daaruit put ik voor mijn verhalen en boeken. Hoe ik tot schrijver ben gekomen? Het is de enige manier om je vrijheid en je onafhankelijkheid te kunnen bewaren. En achter mijn schrijfmachine hèrbeleef ik die wel tien andere levens."

Zoals deze week op bladzijde 26.

DEZE WEEK

Ford met 355 paarden

PAG. 16-17

KANOËN OP Z'N WILDST

PAG. 10-11

VOLGENDE WEEK

Saksen landen op de Britse kust, waar Dunadhs onderdanen strijden met woeste Picten. Te midden van verwarring en gevaar leeft ERWIN, de zoon van Eric de Noorman. Hij speelt twee tegenstanders tegen elkaar uit en de derde... nee, meer kunnen we niet zeggen. Volgende week in PEP: NIEUWE AVONTUREN van ERWIN, de koningszoon!

In 1927 behaalde A. de Roode op zijn monsterlijke Indian met een cilinderinhoud van 1000 cc op het circuit van Assen een gemiddelde snelheid van 78 kilometer per uur. Nu, veertig jaar later, draaien nijdige 'bromvliegjes' van 50 cc hun rondjes met meer dan 122 kilometer per uur! De ontwikkeling van de motoren gaat snel! Motoren gaan snel! Hailwood, Redman, Agostini... zwarte ridders op brullende rossen, ijskoude coureurs die op twee wankele wieltjes spelen met hun leven, flirten met de dood... Honda, MV-Agusta, Yamaha... produkten van verfijnde perfectie en gevoelige monteursvingers, waarmee tegenstander en risico getart worden. Wees erbij met de volgende PEP: DE T.T. VAN ASSEN!

OPPEPPER

Een handelaar in Rome ruilde 100.000 valse lires tegen 1800 dollars. Toen hij zijn buitgemaakte dollars wilde uitgeven, bleken ook dié vals te zijn.

NOGAL WIEDES

HORIZONTAAL: 1 boek vol sommen, 6 laboratorium (afk.), 7 nummers (afk.), 10 profeet, 12 edelstenen, 13 boomsoort, 14 baardje, 15 voorzetsel, 17 grote tank om iets te bewaren.

VERTICAAL: 1 dier uit het hoge noorden, 2 oude lengtemaat, 3 imitator, 4 bescherming bevolking (afk.), 5 straatsteen, 8 meisjesnaam, 9 vocht, 10 wandplaat, 11 blauwachtig gesteente, 15 mij, 16 televisie (afk.).

PEPPOST postbus 497 AMSTERDAM

DAT MOET IK PEP SCHRIJVEN

MIJ

Ik heb nu al een paar keer naar PEP geschreven over allerlei zaken, maar er heeft nog nooit een brief van mij in PEP gestaan en ik heb ook nog nooit antwoord teruggekregen. Als PEP niet wat meer aandacht aan zijn briefschrijvers schenkt, zeg ik het blad af en abonneer ik me op een vriendelijker blad.

Jochen van der Helm, **Rotterdam**

Als Jochen zo vriendelijk wil zijn in het vervolg zijn adres te vermelden, krijgt hij beslist post van PEP terug! Dit geldt ook voor tientallen andere briefschrijvers: zonder adres heeft het voor PEP weinig zin om terug te schrijven!

IK

In een PEP uit het vorige jaar las ik me toch een onzin van een jongetje dat graag in PEP wil staan! Wat een flauwekul en wat een aandachttrekkerij! Dat knulletje kan het beste maar een stempel met zijn eigen naam kopen, dan kan hij zijn naam op alles wat papier is, afdrukken en kan hij er verliefd naar staren! Hij moet natuurlijk wel PEP afzeggen, want zo'n lezer kunnen we missen als kiespijn!

Aaldrik Kap, **Nieuwendam**

ZOUT

Naar aanleiding van uw dierenencyclopedie, waarin staat dat we na de tweede les de vogeltjes met een netje moeten vangen, wil ik u beleefd vragen of het ook toegestaan is de vogels te vangen door zout op hun staart te strooien. Dat gaat namelijk vlugger dan met een netje. Ik hoop een bruikbare bijdrage tot uw gewaardeerde encyclopedie geleverd te hebben en in spanning het vervolg ervan afwachtend, teken ik, hoogachtend

Jan Bertus Riedeman, **Den Helder**

CAESAR

Als commentaar op de stukjes van Bruna van der Top en G. van de Kuijk zou ik willen opmerken dat Caesar geen Fransman, maar een Romein is, en dat hij derhalve geen Frans maar Latijn sprak, zodat ik absoluut niet begrijp waarom voornoemde jongens zich druk maken over het Frans! Het gaat om 't Latijn, en 'tu quoque fils' betekent zeer eenvoudig 'jij ook zoon'. Wie het niet geloven wil, raadplege een Latijns woordenboek!

H. Brugman, **Leiden**

HOED

Als in het verhaal van Lucky Luke iemand schrikt, vliegt zijn hoed in de lucht, maar mijn vader draagt ook een hoed en als hij schrikt, blijft die gewoon op zijn hoofd staan! Nog wat: in PEPpost staan vaak brieven van lezers die naar elkaar schrijven. Nu heb ik een voorstel: als al die jongens en meisjes rechtstreeks naar elkaar schrijven, komt er in PEP plaats voor nog een strip of verhaaltje!

P. van Dijk, Kampen

ALLES ZWART

In PEP 14 stond op bladzijde twee een mozaïek waarbij je de vakjes met een cijfer zwart moest kleuren. Dat heb ik gedaan, en toen bleek tot mijn grote verbazing, dat alle vakjes een cijfertje hadden, zodat het hele mozaïek zwart werd. Kunt u dit misschien nader aan mij uitleggen?

Leo te Brake, **Almelo**

Het was een grapje!

FLIPPIE FLINK

'n sterk blad

OPLOSSING PUZZEL

PEP. Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam, Postbus 497. **Abonnementsprijs** voor Nederland 35 cent per week of ƒ 4.55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. **Losse nummers** 45 cent. **Telefoonnummer** voor vragen en mededelingen van abonnees: 020-729788. **Girobetaling:** indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021 van Pep, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. **Adresverandering** drie weken tevoren opgeven met vermelding van het oude en nieuwe adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan Pep, afd. abonnementen, postbus 497, Amsterdam.

EEN AVONTUUR VAN ROODBAARD

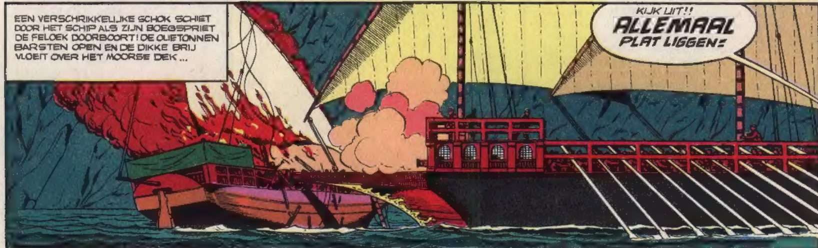
TEKST: J. M. CHARLIER   TEKENINGEN: V. HUBINON

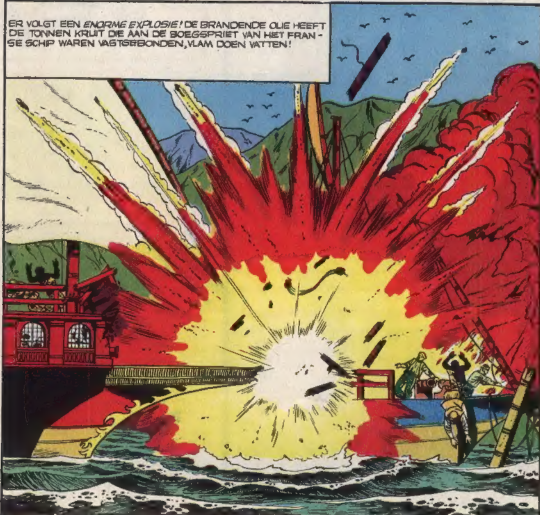

Erik bevindt zich in een moeilijke situatie! Voor hem ligt het schip van Omar el Hadj klaar om aan te vallen en achter hem nadertde Turkse vloot, die de Golf van Korinthië verspert...

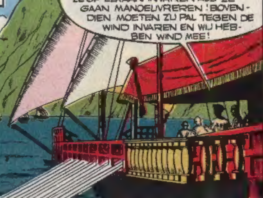
MUITERIJ OP DE OCEAAN

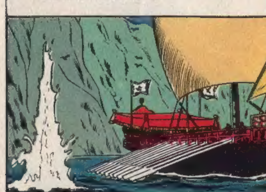

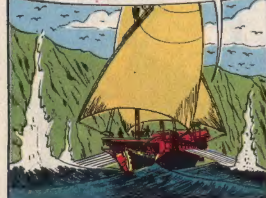

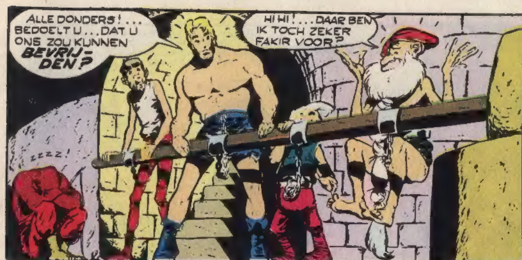

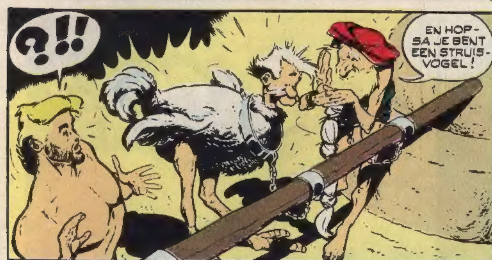
WORDT VERVOLGD

de gevangen Prinses

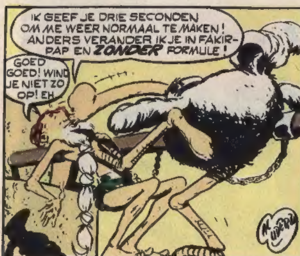

een nieuw verhaal van

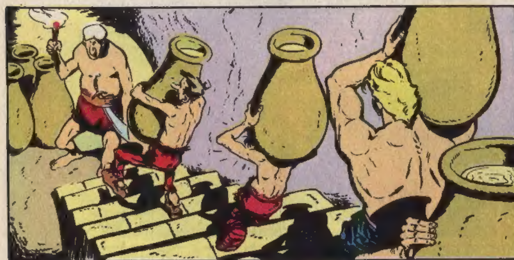
ROBBER EN BAAS BIJL

Robber, is op zoek naar de gevangen prinses. Hij wordt hij in een kerker opgesloten waar slavenarbeid verricht.

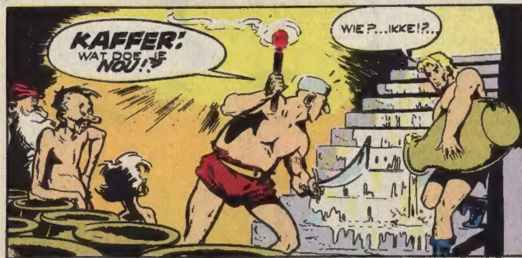

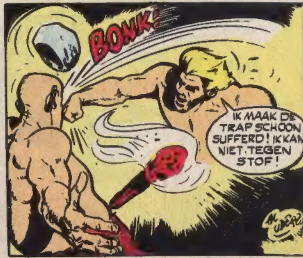

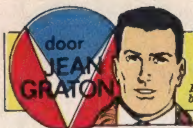

WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT

Directeur Jean-Pierre Vaillant ontvangt een hoge bezoeker en komt voor een bijzonder moeilijke beslissing te staan, die hij niet durft nemen alvorens contact met zijn vader te hebben opgenomen.

DE

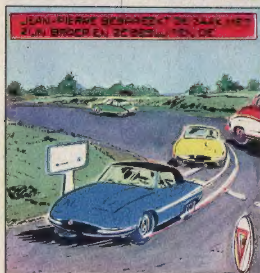

8STE MAN

WORDT VERVOLGD

De stoere kerels die zich met ranke bootjes in de wildkolkende stroomversnellingen wagen, weten wel wat ze doen, want ze zijn

WATERVLUG

Water! Voor de rechtgeaarde Hollander een magisch woord! Wij weten alles van water, wij kunnen alles met water. Wij weten het te benutten, in te dammen of te keren. Wij weten het ook te bevaren: met Bataafse uitgeholde boomstammen, met middeleeuwse zeilschepen, met moderne reuzentankers. Holland is een waterland, met ontelbare vaarten en meren, waarover we in zeiljachten en motorkruisers, slanke roeiboten en snelle kano's, voor ons genoegen of in een wedstrijdje, naar plezier, nederlaag of overwinning varen. Meestal over stilstaand of nauwelijks stromend water, dat hoogstens door de wind in beroering gebracht wordt. Nooit over een wildkolkende rivier of beek, omdat het vlakke vaderlandse landschap er nagenoeg niet in slaagt enige rivier sneller dan zo'n vijf kilometer per uur te doen stromen. Zelfs de 'snelstromende' Zuidlimburgse Geul is te mak en te gezapig om zich te lenen voor de watersport, die officieel te boek staat als 'kanoën wild water': een alledaagse omschrijving van een sensationele wedstrijdsport, waarbij de deelnemers grote risico's lopen en de toeschouwers van de ene verbazing in de andere tuimelen. Natuurlijk, er zijn meer sensationele sporten! Motorrijden en paardenraces bijvoorbeeld. Motoren gaan hard, maar het is niet onbegrijpelijk dat de coureur zijn machine meester blijft. Paardrijden gaat wild, maar ook de jockey hoeft geen wonderen te verrichten om niet tot zandruiter gepromoveerd te worden. Bij 'kanoën wild water' echter schijnt de kanovaarder wèl wonderen te verrichten: onbegrijpelijk, hoe ze hun geschokte en rondtollende ranke bootjes in het woestbeukende water in de hand weten te houden! In flitsende vaart scheren deze drieste watermannen rakelings langs venijnig verborgen rotsen, ze storten zich met doodsverachting in wildkolkende stroomversnellingen en over watervallen van bijna twee meter hoogte, waaruit ze onverstoorbaar te voorschijn komen in stuifwolken van schuimspattend watergeweld. En mochten ze onverhoopt toch het onderspit delven en met boot en al in het wilde water ten onder gaan, dan is één enkele, uitgebalanceerde zwieper meestal voldoende om kletsnat en volkomen uit de koers, maar niet minder triomfantelijk weer aan de oppervlakte te komen. De kano-artiest heeft de overwinning dan wel verspeeld, maar het water heeft hij overwonnen en dat is een prestatie op zich, die door de toeschouwers met donderend applaus op waarde geschat wordt.

Ons waterland mag dan geen wildwaterland zijn, sommige Nederlanders (meestal uit Brabant of Limburg) durven zich toch wel met elkaar te meten! Zij oefenen bijvoorbeeld in de Eifel of in de Ardennen, waar ze voldoende ervaring kunnen opdoen om in een nationaal kampioenschap uit te komen. Dit jaar was Monschau het strijdtoneel van de Nederlandse titelstrijd. De wereldkampioenschappen worden half juli in Tsjechoslowakije gehouden, maar dáár zullen de Hollanders beslist het onderspit delven tegen vedetten uit bergstreken. Die hebben altijd gelegenheid om te oefenen en komen daarom beter beslagen 'ten ijs'. Al kan natuurlijk ook de grootste kampioen door het wilde water verrast worden!

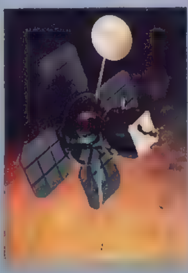

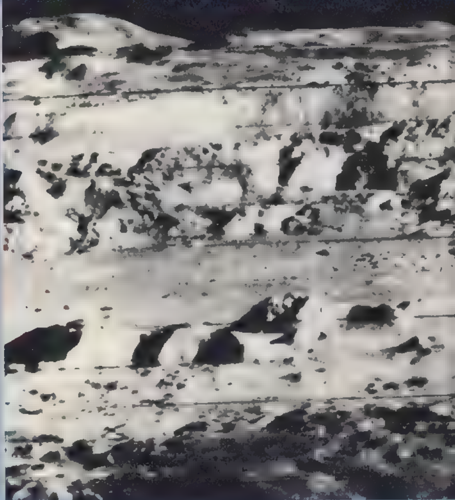
Wildwater-kano kent twee wedstrijdonderdelen: de slalom (helemaal boven), waarbij de deelnemers tussen hangende latjes laveren, en de afvaart (links en onder): een traject van zo'n twintig kilometer, bezaaid met stroomversnellingen, kolken en watervalletjes. Wie bij de spectaculaire afvaart zijn boot zonder brokken langs de scherpe rotsen weet te manoeuvreren, levert een prestatie van de eerste orde. Wie uit de koers raakt, zijn kano lek vaart, omslaat (boven) of tegen de oever gesmakt wordt, mag blij zijn dat hij heelhuids op het veilige droge weet te komen! Dit is een ruige sport voor stoere kerels!

VLINDERS VERKENNEN DE MAAN

DOOR SJOERD VAN DER WERF

Een Lunar Orbiter in zijn baan om de maan. De vier panelen met zonnecellen (voor de stroomvoorziening) zijn uitgespreid, evenals de grote schotelantenne (het witte soepbord) aan een uitgestoken arm. Op het witmetalen vierkant is een kleine raketmotor gemonteerd. Deze zorgt ervoor dat de satelliet zich in een baan om de maan gaat bewegen en kan ook daarna nog voor allerlei manoeuvres worden gebruikt, waardoor de omloopbaan bijvoorbeeld dichter bij het maanoppervlak komt te liggen.

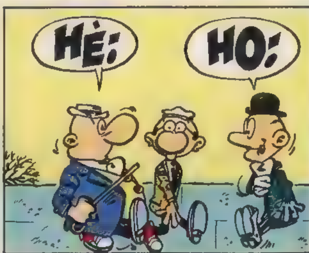
In de fabrieken van Boeing te Seattle wordt een Lunar Orbiter klaar gemaakt voor een vrij langdurig verblijf in een zgn. vacuümtank, waarin de omstandigheden van de werkelijke ruimte — op de gewichtloosheid na — zo goed mogelijk worden nagebootst. Pas als het toestel ook deze proef perfect heeft doorstaan, wordt het naar Cape Kennedy gezonden om dan naar de maan te worden afgevuurd.

OLIVIER BLUNDER

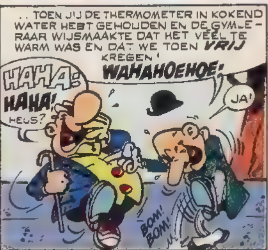

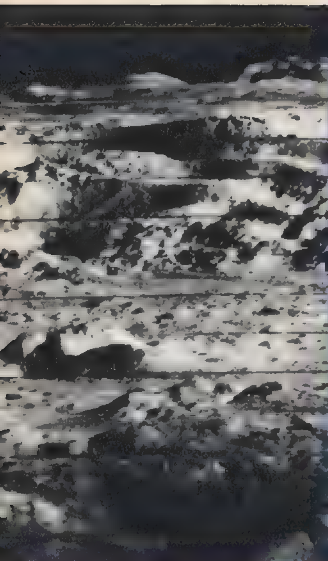

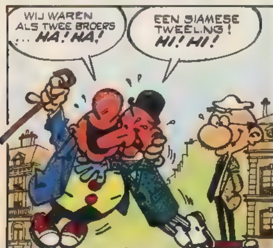
Zoals je misschien wel hebt gelezen, hopen de Amerikanen vóór 1970 twee astronauten op de maan te laten landen. Eerst stuurden ze een serie van negen Rangers om foto's te maken. De foto's werden rechtstreeks naar de aarde overgezonden, waarna de elektronische fotograaf zelf te pletter viel. Slechts de laatste drie Rangers boekten succes... Dat was dus de eerste fase van het programma. De tweede en derde fase zouden elkaar overlappen. Het Surveyor- en het Lunar Orbiterproject kwamen namelijk vrijwel gelijktijdig tot uitvoering. De Surveyors moeten zachte landingen op de maan uitvoeren, terwijl het er bij de Lunar Orbiters om gaat dat de ruimtescheepjes in een baan óm de maan gaan draaien.
Het doel nu van zo'n Lunar Orbiter — hij lijkt wel op een vreemde vlinder als hij zijn vier panelen met zonnecellen heeft uitgespreid — is het fotograferen van gebieden op de maan die in aanmerking kunnen komen als landingsplaats voor bemande ruimteschepen. Er zijn vlakke gebieden op de maan die oceanen en zeeën worden genoemd (ook al bevatten ze geen druppel water) en er zijn hooglanden met hoge bergen en woeste rotsmassieven. Een landing in een woest berglandschap is natuurlijk veel te gevaarlijk, maar aan de andere kant is het — vooral voor de geleerden — van groot belang dat de astronauten landen in een gebied waar zo ongeveer alles bij de hand is. Met andere woorden: een veilig vlak gebied, met — als het effe kan — wat rotsblokken, spleten in de bodem en bij voorkeur in de buurt van een flkse krater.
Welnu, naar zulke gebieden speurt de Lunar Orbiter. En zijn twee camera's — een voor overzichtsfoto's en een voor de detailopnamen — richten zich op een strook langs de evenaar van de maan waar bemande ruimteschepen het best kunnen landen. Zijn zulke gebieden eenmaal gefotografeerd, dan wordt er een Surveyor naar toegestuurd, die er een zachte landing moet maken en dan de bodem op zijn hardheid onderzoekt. Op die manier wordt voorkomen dat men een Surveyor laat landen op een plaats die totaal niet geschikt zou zijn voor de landing van een bemand ruimteschip.
Maar de Lunar Orbiters doen nog méér. Zij fotograferen bijvoorbeeld ook hele gebieden op de 'achterkant' van de maan, die wij van de aarde af nooit kunnen zien. En dat is voor veel geleerden die zich op het maanonderzoek hebben geworpen zonder nu direct betrokken te zijn bij het Apolloprogramma, bijzonder interessant. Bovendien zijn ze uitgerust met instrumenten die hun makers op aarde vertellen of er in de buurt van de maan veel meteorieten voorkomen, die eventueel gevaar opleveren voor een bemand ruimteschip.
Die vlinderachtige Lunar Orbiters nemen in het Amerikaanse ruimteprogramma dus wel een heel bijzondere plaats in. Vandaar ook, dat wij ze eveneens een grote plaats hebben gegund.

Op 24 november van het vorige jaar maakte de Lunar Orbiter-2 deze foto van de maan. Op 28 november werd de plaat naar de aarde overgeseind, waar Amerikaanse geleerden prompt gewag maakten van 'de foto van het jaar'. En terecht! Deze historische foto van de Copernicuskrater — 96 kilometer in doorsnee bij een diepte van 3,2 kilometer — werd genomen op een hoogte van 45 kilometer, op het moment dat de Lunar Orbiter zich 240 kilometer ten zuiden van het te fotograferen object bevond. Voorwaar een uniek staaltje van fototechnische precisie, waarvoor deze week in PEP graag ruimte wordt afgestaan!

OLIVIER BLUNDER

BLAKE EN MORTIMER IN HET RAADSEL

door E. P. JACOBS

Blake en Mortimer hebben een ontdekking gedaan die voor de wetenschap verstrekkende gevolgen zou hebben, als de gevreesde Olrik maar niet van de partij was...

HUN TEGENSTANDER ONTDOET ZICH VAN ZIJN VERMOMMING...

HAHAHA! EINDELIJK HEB IK JULLIE TE PAKKEN! HAD JE NIET GEDACHT, HÈ?

BLAKE EN MORTIMER STAAN ALS AAN DE GROND GENAGELD...

OLRIK!

OLRIK!

HET UUR DER WRAKE IS AANGEBROKEN, ELLENDELINGEN! OLRIK HEEFT JULLIE IN DE VAL GELOKT!...

O JA, EN BEDANKT VOOR DIT KOSTBARE STEENTJE!

TERWIJL OLRIK STAAT TE TREITEREN, RAAPT BLAKE EEN KEI OP....

..EN WERPT DIE MET EEN MEESTERLIJKE GOOI NAAR ZIJN TEGENSTANDER...

PAK AAN!

OLRIK KRIJGT DE KEI IN ZIJN GEZICHT.

AAH!

...EN LAAT VAN SCHRIK EN PIJN DE KOSTBARE STEEN UIT Z'N HANDEN GLIPPEN.

ELLENDELINGEN! HONDEN! MAAR IK KRIJG JULLIE WEL! IK KOM DIE STEEN WEER HALEN... ALS JULLIE VERHONGERD ZIJN!

OLRIK SPOEDT ZICH NAAR DE UITGANG TERUG, MAAR WORDT ONDERWEG DOOR DE GEVAARLIJKE SOLFERDAMPEN OVERVALLEN ...

ALLEMACHTIG! IK MAG WEL OPSCHIETEN! GELUKKIG WIJST DIE TELEFOONDRAAD ME DE WEG!..

HALF BEDWELMD DOOR DE GIFTIGE DAMPEN WANKELT OLRIK OVER DE ROTSEN NAAR DE UITGANG...

HET GAS WERKT ECHTER SNEL EN OLRIK STRUIKELT ..

!

ALS HIJ VAN DE SCHRIK BEKOMEN IS, HOUDT HIJ EEN STUK DRAAD IN ZIJN HANDEN ...

GEBROKEN! OOK DAT NOG!

VAN ATLANTIS

ZIJN LAMP IS KAPOT EN AL ZIJN POGINGEN OM DE TELEFOONDRAAD TERUG TE VINDEN WORDEN DOOR DE DICHTE DAMPEN VERIJDELD. IN PANIEK ZOEKT HIJ NAAR [redacted] .....

IK HAAL HET NIET! DIE VERDRAAIDE DAMPEN ..IK STIK!...

PLOTSELING HOORT HIJ IEMAND ROEPEN ...

?

HALLO! HALLOOO!

HET IS PEPE, DIE ALLE GEVAAR TROTSEERT EN TOT DE INGANG VAN DE SOLFERGROT IS GEGAAN, WAAR HIJ WANHOPIG OM DE PROFESSOR ROEPT..

HALLO! ANTWOORD DAN!

OLRIK BEANTWOORDT DE ROEP ...

HALLOOO!!

WEER KLINKT DE ROEP VAN PEPE ...NU UIT EEN HEEL ANDERE RICHTING ...

HALLO! HIERHEEN!

?

DE ANGSTIGE STEM VAN PEPE ECHOOT DOOR DE GROT...

?!

HALLO HALLO!

OLRIK DOET NOG EEN VERTWIJFELDE POGING OM ZICH TE ORIENTEREN ...

HALLO! HO!!

MAAR ZIJN EN PEPE'S STEMGELUID GALMEN DOOR DE GEWELVEN ...

WAT NOU! ..

HO! HOO! HIERHEEN HALLOOO!

HALLOOO! HO! HALLO! HO!

HET DRINGT TOT DE BANDIET DOOR DAT HET GEEN ZIN HEEFT DE STEM VAN PEPE TE LOKALISEREN ...IN ANGSTIGE PANIEK RENT HIJ DOOR DE DAMPIGE GROT ...

HELP!...

HALLO PROFESSOR!

HALLO! HO!

DAN SPLIJT DE BODEM VOOR ZIJN VOETEN EN OLRIK ZAKT IN DE DUISTERE AARDE ...

AAH!

OLRIK IS IN DE VALSTRIK GELOPEN DIE HIJ VOOR ANDEREN HAD GESPANNEN. BLAKE EN MORTIMER ZIJN BIJ HET GROENE MEER ACHTERGEBLEVEN EN DOEN VERGEEFSE POGINGEN OM LANGS DE HEN OMRINGENDE STEILE WANDEN OMHOOG TE KLIMMEN ...

HIER KOMEN WE NOOIT TEGENOP!

WE HEBBEN GEEN MATERIAAL! WE HEBBEN TROUWENS HELEMAAL NIETS, GEEN PROVIAND, NIETS!...

WE KUNNEN KIEZEN, BLAKE! OP REDDING WACHTEN, DIE WAARSCHIJNLIJK NIET KOMT, OF... ONDERZOEKEN OF WE DOOR DIE TUNNEL HIERUIT KUNNEN KOMEN!...

MAAR DAN DRAAIT BLAKE ZICH PLOTSELING OM EN KIJKT VERSCHRIKT OMHOOG.

WE HEBBEN GEEN KEUS MEER, KIJK ZELF MAAR!...

WORDT VERVOLGD

Een gran turismo met de temperamentvolle schoonheid van een nerveuze volbloed, een stalen ros dat op zijn staart getrapt wil worden

Carroll Shelby is een van die begenadigde autotovenaars uit het land van Uncle Sam die in opdracht van de grote bazen uit Detroit de populaire Ford Mustang nog aantrekkelijker en sneller maakte. Onder de kunstzinnige handen van Mister Shelby onderging de Mustang fastback een opmerkelijke gedaanteverandering. De riante twoseater (of krappe vierzitter) is gebouwd voor én berekend op hoge snelheden én op de risico's die daaraan verbonden kunnen zijn. De carrosserie is bijvoorbeeld versterkt met een in raceauto's verplichte „roll bar": een stevige buis onder het dak en langs de zijwanden; bij een eventuele salto voorkomt deze dat de wagen als een lucifersdoosje wordt platgedrukt en het voor de inzittenden een salto „mortale" zou worden. Verder werd het motorcompartiment aan alle kanten verstevigd, kreeg de motorkap zelf twee veiligheidssluitingen en vinden we aan de voorwielen bekrachtigde schijfremmen.
Deze Mustang is snel. Zonder naar de motor te kijken zie je dat al aan zijn uiterlijke vormgeving. Tel bijvoorbeeld het aantal luchtinlaten van deze wagen maar eens. Behalve de normale grill, die dertig procent meer koeloppervlakte kreeg, zien we een luchtinlaat op de motorkap ter hoogte van het luchtfilter, inlaten voor de koeling van de trommelremmen achter en daarboven met clignoteurs de inlaten die voor de luchtverversing in de wagen moeten zorgen.
De geraffineerd gelijnde Amerikaan wijkt op verschillende punten volkomen af van het model-1966. Carroll Shelby gaf de wagen zelfs een volledig nieuwe voor- en achtersteven. De neus is gemodelleerd van superlicht glasfibermateriaal, de achterruit werd wat groter, opvallend brede achterlichten werden gemonteerd en de staart kreeg een kittig oplopend model, welke constructie alles met het verminderen van de luchtweerstand te maken heeft.

INTERESSANT INTERIEUR

De voorste inzittenden van de Shelby Mustang vinden een riante ruimte, waarin comfortabele verstelbare kuipstoelen zijn geplaatst. Dit is nu eens een sportwagen die ook aan uit-de-kluiten-gewassen automobilisten een ontspannen en sportieve rijhouding biedt. Het houten sportstuur kan met gestrekte armen worden bediend en ook met de benen kan men goed uit de voeten. Minder ruimte is er voor de passagiers op de achterbank. Zoals bij de meeste fastback-sportwagens loopt het dak aan de achterzijde zo sterk omlaag, dat volwassenen tot een voortdurende buiging worden gedwongen, terwijl ook de krappe beenruimte tot zonderlinge en vermoeiende houdingen aanleiding kan geven.

MONSTRUEUZE MOTOR

Twee krachtige, sterk opgevoerde motoren zijn beschikbaar voor twee typen Mustangs. Het model GT 350 herbergt een lang niet onaanzienlijke Cobra V-8-motor met een cilinderinhoud van 4,7 liter en een topvermogen van 306 pk, maar de „zware jongen" is toch wel geplaatst in het model-GT 500. Ook acht cilinders in V-vorm gerangschikt, maar alle bij elkaar een cilinderinhoud van een kinderbadje, oftewel 7 liter!
Deze indrukwekkende krachtbron levert het niet minder imposante vermogen van 355 pk bij een duizelingwekkend toerental van 5400 toeren per minuut.
Carroll Shelby is erin geslaagd in één mustang een kudde paarden te verzamelen!

Flitsende actie van de Shelby Ford Mustang GT. Terwijl de wielen het stof opjagen en de uitlaten rookwolken uitspuwen, verandert het landschap tot een wazige schim.

SHELBY FORD MUSTANG GT

355 PAARDEN STERK

Zeven edele viervoeters en een edele vierwieler. Het lijkt alsof de enkele paardekrachten met afgunst kijken naar de 355 in staal verpakte pk's van hun metalen collega.

De achtersteven van de Shelby Mustang GT telt veel opmerkelijke details als de spoilerachtige staart, luchtinlaten voor trommelremmen en ventilatie, brede achterlichten. Een geslaagde creatie.

Veel glas, veel instrumenten en veel ruimte. De cockpit van de Mustang GT is het toppunt van sportieve luxe.

Een gran turismo met het temperament van een nerveuze volbloed. Elk detail van de Shelby Mustang GT is weldoordacht en functioneel. Een wagen die op zijn staart getrapt wil worden!

Vidocq

DOOR HANS KRESSE

DE KAT HEEFT EEN MISDAADORGANISATIE OPGEBOUWD DIE HAAR VERTAKKINGEN IN DE GEHELE PARIJSE ONDERWERELD HEEFT. VIDOCQ IS ER IN GESLAAGD EEN AFPERSERSBENDE OP TE ROLLEN EN LECLERQ, DE LEIDER, ZIT NU IN DE GEVANGENIS. MAAR FRANCOIS IS ER NIET VAN OVERTUIGD DAT HIJ NU AAN ALLE ACTIVITEITEN EEN EINDE HEEFT GEMAAKT. HIJ VERMOEDT DAT LECLERQ NOG IEMAND BOVEN ZICH HAD...

IK VIND HET ERG MOEDIG VAN U DAT U HIERHEEN GEKOMEN BENT, MAAR WE MOETEN NU ERG VOORZICHTIG ZIJN, WANT UW LEVEN IS IN GEVAAR! IK BEGIN, GELOOF IK, TE BEGRIJPEN HOE DE ZAAK IN ELKAAR ZIT..

IK DENK DAT IK ME WEER EENS GA VERMOMMEN! WE HEBBEN ONGEVEER HETZELFDE POSTUUR, DUS

WAT BEN JE TOCH EEN GRIEZEL! WIE IS NOU WIE?
NU GEEN TIJD VOOR GRAPJES! NEEM DE ACHTERDEUR, GA NAAR DE GENDARMERIE...

...EN ZEG DAT ZE ZICH VERDEKT MOETEN OPSTELLEN BIJ DE RUE DE FRIPIERS!

EN ZO..

LELIJKE VERKLIKKER! VER ZAL JE NIET KOMEN!

MOOI ZO... HIJ TIPPELT ERIN.

DAAR KOMT IE AL!

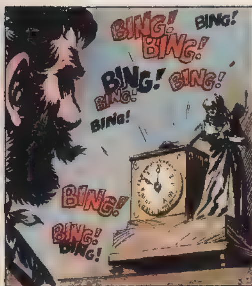

WAAAAAH!

MOOI OP TIJD, MANNEN! BRENG HEM MAAR WEG!

ZO, DAT IS NUMMER ÉÉN!

EVEN LATER, BIJ HET HUIS VAN DE GOUDSMID...
EN DAT IS ZEKER NUMMER TWEE

ZO, DUS DIT IS DE WERKPLAATS.. HM EERST DE GORDIJNEN DICHTDOEN EN DAN MAAR AFWACHTEN..

BING! BING!
BING!
BING! BING!
BING!
BING!
BING!
BING!
BING!

KLOP!
KLOP!
KLOP!
DAAR ZUL JE 'T HEBBEN!

BEN JE ALLEEN? VLUG DAN, NAAR BINNEN!

HIER ZIJN DE JUWELEN! EN METEEN BEGINNEN. IK BLIJF KIJKEN!

HELA! WAAR GA JE HEEN?
EVEN M'N SPULLEN PAKKEN

MAAR DAN DRAAIT VIDOCQ ZICH BLIKSEMSNEL OM EN SLAAT DE KANDELAAR VAN DE TAFEL...
JE BENT ERBIJ, LECLERQ!
HÈ!.. WATTE?

OE!...
DATTE...
EN DATTE...
WA

VLUG DIE HETE PRUIK AF! EN NU WEER WAT LICHT MAKEN, DAN KUNNEN WE DE SCHADE EENS OPNEMEN..

MAAR PLOTSEL NG...
BEDANKT VOOR HET LICHT... DAT VERGEMAKKELIJKT HET R CHTEN!

PANG!

NOU IS HET MIJN BEURT!

DIE HAAL IK TOCH NIET MEER IN. EN LECLERQ KOMT AL WEER BIJ...

AL MET AL BEN IK NIET ONTEVREDEN... LECLERQ WEER INGE-REKEND, DE CIPIER IN VEI-LIGE BEWARING, DE JU-WELEN BINNEN.. NIET GEK, VOOR EEN DAG WERK!

HET GORDIJN GAAT OPEN... DAT IS HET SEIN KOM!

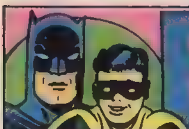

EN...

SUFFERDS ZIJN JULLIE!

JA, MAAR DIE VIDOCQ IS EEN DUI-VEL! HIJ HEEFT STEEDS EEN ANDERE VER-MOMMING!

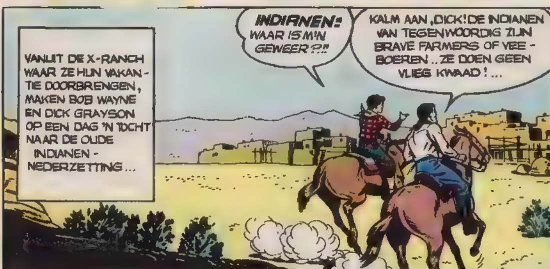

ALS WE HEM NIET EERST UIT-SCHAKELEN, BEREI-KEN WE NOOIT IETS!

HET ZIJ ZO! IK ZAL ER PER-SOONLIJK ZORG VOOR DRAGEN!

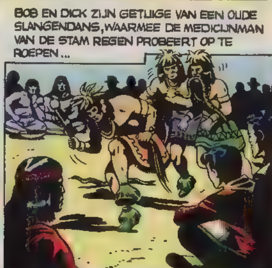
BATMAN EN ROBIN

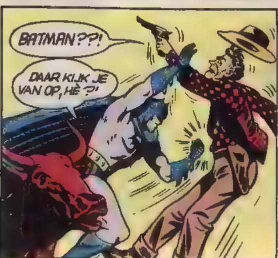

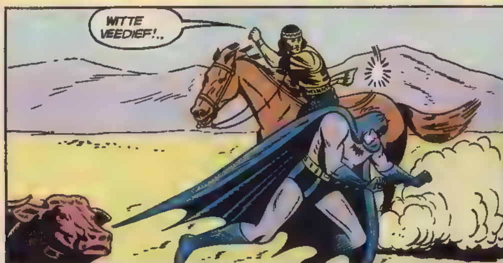

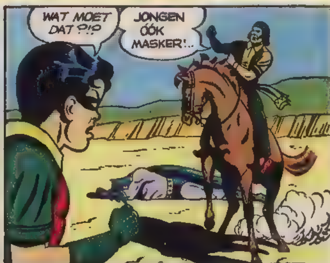

OP HET OORLOGSPAD

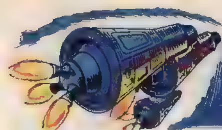

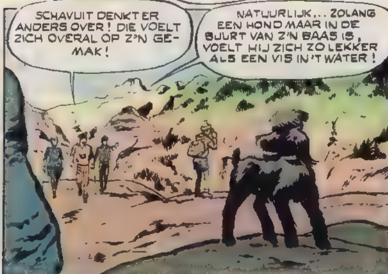
WORDT VERVOLGD

DE 3 KOSMONAUTEN

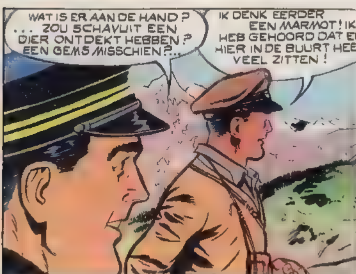
Dan volgt samen met z'n Franse en Russische collega's een strenge opleiding voor kosmonaut. Maar soms is het tijd voor ontspanning...

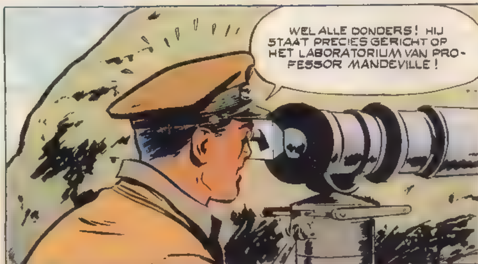

een avontuur van DAN COOPER

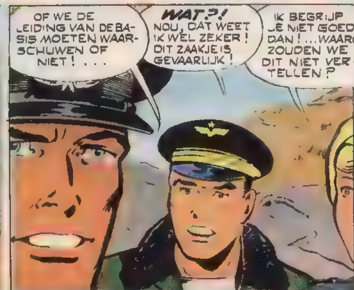

1967 Editions Lombard

WORDT VERVOLGD

de Wachter

Voor de meeste beroepsjagers komt er een ogenblik, waarop ze het niet meer over hun hart kunnen verkrijgen een dier neer te schieten. Daarna laten ze hun geweer voorgoed terzijde. Dat gebeurde mij op de hoogvlakte van Maumere, op het eiland Flores.

door Tim Maran
illustratie van Khing

„Hier," fluisterde mijn gids. Ik knikte. Er was geen gunstiger aanzit denkbaar. Gedekt achter oude steenharde mierenheuvels, bovenwinds de plek waar de buffels zouden verschijnen, had ik over de waterpoel een onbelemmerd schootszicht op hun drinkplaats aan de overkant. Wij waren te vroeg. De verlammende hitte trilde in witte golven boven de alang-alang, het manshoge wilde gras dat zich onafzienbaar uitstrekte van horizon tot horizon. Een ontzaglijke stilte woog tussen hemel en aarde. En toch — tòch was er iets in dit roerloze, lege landschap dat zich niet in woorden liet uitdrukken. Iets beklemmends. Het had te maken met de *khamba's*, de wilde buffels van Maumere.

Voor de buffels was ik naar Flores gekomen. Ik had er van een bestuursambtenaar allerlei verhalen over gehoord en in de termen zoals ik er toen als beroepsjager over dacht, zei ik meteen: „Daar moet dik geld aan te verdienen zijn!"
Vanaf de kust was ik met twee inheemse helpers, een gids en een kok-manusje-van-alles, te paard de bergen in getrokken. Het landschap, alhoewel van indrukwekkende allure, heeft er iets desolaats.
De hoogvlakte van Maumere bestaat uit dorre savannen met verspreide bosjes van een acacia-achtige boomsoort, die schaars in de bladeren steekt, maar des te overvloediger in dorens van wel een duim lang en hard als bajonetten. Deze hoogvlakte, gemeden door de bevolking, is het domein van grote kudden herten en wilde buffels. Overdag brandt de zon er genadeloos op neer, de nachten zijn daarentegen koud en bespookt door de zilverige glans van een miljoen sterren.
Al de eerste avond van onze aankomst maakte ik kennis met de *khamba*. We waren de meegebrachte leefkost van droge rijst met een zout visje meer dan beu en toen ik kort na avondval niet eens zo ver weg herten hoorde roepen, besloot ik mijn helpers en mijzelf eens te trakteren op een malse wildbout. Ik pakte mijn geweer, duwde mijn gids de lichtbak — een petroleumlamp met reflector — in de hand en getweeën trokken wij de alang-alang in.
We zullen koud een halfuurtje aan het zoeken zijn geweest, toen er plotseling een heftig gesnuif achter ons klonk. Als door een schorpioen gestoken, draaide mijn gids zich om terwijl hij mij toesiste: „*Khamba!...*" In het nerveus trillende, vage lichtvlak onderscheidde ik een geweldige donkere gestalte, roerloos en massief als een rotsblok. Daarin gloeiden twee barnsteenkleurige ogen' doorvlamd met het rood van een snel aanwakkerende woede. Wel, dat zijn momenten waarin het je te moede is alsof er een geweldig hiaat van stilte door het heelal valt. Het had geen nut te proberen ons terug te trekken en hem met rust te laten — de avondwind had hem onze geur toegespeeld en hij zou niet rusten voordat hij ons had vernietigd. Buffels zijn de onverzoenlijkste aller dieren. Er kraakten riethalmen. Langzaam deed de kolos enkele passen op ons toe. Opeens viel mij iets op: er was nergens in zijn buurt enig teken van leven te bespeuren! — Meteen joeg het alarmerend door mij heen: „Hemel, ook dat nog: een solitair!..." — een oude stier, door de kudde uitgestoten en daardoor een tienvoudige nijdas!
De khamba naderde, langzaam, spookachtig, geweldig. Snorkend zoog de lucht door zijn neusgaten. Nog veertig meter — vijftig... — ik bracht het geweer omhoog...
— en toen stond hij stil.
En een eeuwigheid later zag ik hoe hij, nog altijd even traag, wegboog uit onze richting. Mijn handpalmen werden klam van zweet: hij was een ravijntje ingedoken om een omtrekkende beweging te maken!...
Plotseling jakkerden alle verhalen en waarschuwingen door mijn brein: Pas altijd op met buffels, zij zijn duivels geslepen, het zijn hinderlaagvechters, sluipmoordenaars! Koortsachtig zocht het lamplicht de alang-alang om ons heen af.
Wij durfden ons niet te verroeren, nauwelijks adem te halen.
Zijn aanval kwam tòch nog onverwachts. Plotseling dreunde de steenharde aarde onder de toestormende roffel van zijn zware hoeven — met een zwaai ving het licht hem op terwijl hij snuivend van moordlust door het hoge gras heen brak. Ik hoorde nog de verstikte angstkreet van mijn gids, maar vóór hij in paniek de lamp van zich af kon gooien en er vandoor gaan, vuurde ik in een bliksemsnelle reflexbeweging. Op de laatste tien meter had de buffel de kop gebogen en de zware kogel ramde zijn nekwervels aan gruzelementen. Maar zo woest was zijn stormloop, dat hij nog een heel eind doorstruikelde en pas aan onze voeten neerbonkte — morsdood.

Het was met onze eetlust grondig gedaan, en terneergeslagen, zwijgend, keerden wij langs de kortste weg terug naar het kamp.
De volgende ochtend ging ik, alvorens op jacht te gaan, toch nog even een kijkje nemen. Roofvogels wezen ons de weg. Wel, daar lag hij — zoals ik al had verwacht een stokoude stier, een soort aartsvader onder de khamba's met een totaal verlompte, verschurfte huid, breed uitgescheurde hoeven en aftandse horens.
Zijn vlees was onbruikbaar taai. Je plant geen grafkruis bij een gedode buffel, maar dit ging me toch oprecht aan het hart. Ik heb er altijd gruwelijke afkeer van gehad om een dier zinloos te doden en dit was zinloos. Hij had me er niet toe moeten dwingen.

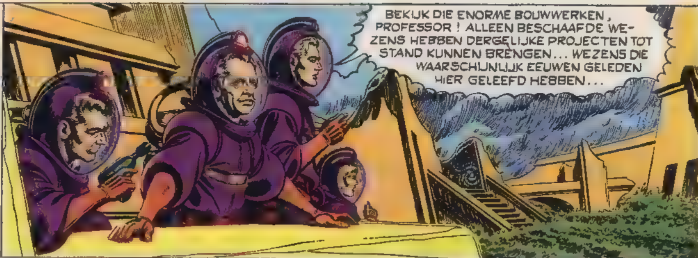

We lieten hem liggen voor de wilde varkens, leguanen en roofvogels, de erkende lijkruimers van deze wildernis, en trokken de savanne in. De hele dag beulden we ons in de gloeiende hitte af zonder evenwel één khamba te zien. Sporen en vraatplekken genoeg, maar alle reeds dagen oud. Onverrichterzake moesten wij tenslotte teruggaan.
Ook de volgende dagen bereikten we niet het minste succes en mijn humeur werd er niet beter op.
Per slot was ik naar Maumere gekomen om geld te verdienen.
Mijn tweede helper had reeds dagenlang de droogrekken voor het vlees gereedstaan. Ik had afspraken gemaakt met Chinese opkopers voor de leverantie van *dendeng* (in platte repen gesneden, gedroogd en gekruid vlees), waar in de hele archipel doorlopend grote vraag naar is; ook de horens kon ik gemakkelijk kwijt aan de bevolking, die er allerlei sier- en gebruiksvoorwerpen uit vervaardigt.
Alle vooruitzichten waren dus gunstig, alleen de buffels zelf werkten niet mee. Of — zou het aan mijn gids liggen? Ik begon hem er althans sterk van te verdenken dat hij, in plaats van mij naar de buffels toe te brengen, eerder zijn uiterste best deed om mij van ze weg te houden. Het was hem niet kwalijk te nemen. Hij was op het eiland geboren en getogen en kende natuurlijk alle gruwelverhalen over de boosaardigheid van de khamba, die jaarlijks inderdaad tientallen slachtoffers onder de bevolking maakt.
Voor mij was het echter een heel andere zaak, en op een dag had ik er de buik zó van vol dat ik de leiding overnam en linea recta de alang-alang inbeende, ongeacht waarheen het ons voeren zou, als ik maar buffels voor mijn loop kreeg. Nou, ik heb het geweten! Geen drie kwartier later zaten we in een boom. Dat is onwaarachtig uitgedrukt: we waren er letterlijk door de buffels in *gejaagd!* Daar waren we op goed geluk aan het rondtuinen door de alang-alang — hoorden we opeens weer dat angstwekkende gesnuif. We stonden meteen als aan de grond genageld. En geen barst te zien, want we stonden tot over de oren in het hoge dichte gras. Vrijwel zonder overgang begon evenwel de grond te dreunen en met luid geraas brak en kraakte de alang-alang — recht op ons af! Mijn gids gaf een grote schreeuw en lag onverwijld in een topspurt naar de dichtstbijzijnde boom. En ik — och hemel, ik had de tijd niet hem een lafaard te schelden, want ik had alle krachten nodig om hem in te halen.
We huppelden als eekhoorns de boom in. Nu heb ik je al verteld dat de bomen ginds maar weinig bladeren hebben, doch des te meer dorens. En wàt een dorens! Ze haalden als dolken door onze kleren en ons vlees, ze priemden door onze handen en benen.
Maar wat doe je als er vijf, zes enorme buffels onder je als demonen te keer gaan, snuivend en bulkend de boomstam rammen om je er als rijpe vruchten uit te schudden, zodat het je groen en geel voor ogen wordt? Toen we hoog genoeg zaten, zagen we er uit als toegetakeld door een hele horde wilde katten. Het bloed droop ons uit talloze wonden en schrammen. Trouwens, van zitten was geen sprake, want de spijkerbank van een Indische fakir was een zachte sofa vergeleken bij elke tak van onze boom. De hele dag hebben de buffels ons daar vastgehouden. Steeds waren er zo'n drie, vier pal onder de boom, maar rondom in de alang-alang zagen wij nog andere donkere ruggen opschemeren en af en toe de formidabele horens, als zij de kop kribbig achterover zwaaiden naar lastige bloedwespen. Soms deden de buffels of zij er genoeg van hadden; langzaam trokken zij zich dan terug in de alang-alang. Maar vanaf onze hoge post konden wij zien hoe er telkens weer enkele doodstil, als het ware op hun tenen, terugslopen in de hoop ons te kunnen verrassen wanneer wij de boom uit kwamen.
Tijdens mijn vlucht had ik de tijd niet gehad om mijn geweer over de rug te slingeren en toen ik de boom in moest, had ik het moeten laten vallen. Misschien is dat ons geluk geweest. Want ongetwijfeld had ik vanuit de boom op de buffels geschoten. Maar wat zou er dan zijn gebeurd? Ik weet het niet. Ik kan er alleen maar naar gisser na hetgeen er later is gebeurd en dat ook de reden is dat ik je dit verhaal over ‚de Wachter' doe.
Pas in de late namiddag, toen de dorst ze kwelde en het uur was gekomen om naar hun drinkpoel te gaan, trokken zij definitief weg. Maar toen duurde het nog wel een halfuur voordat wij ons, half verdorst, ellendig, met overal pijn en brandende jeuk, uit de boom waagden.
Na deze ervaring was mijn gids werkelijk vertwijfeld. „Toean," jammerde hij, „laten wij de khamba's toch vergeten! Ik weet goede hertenterreinen!" — Maar voor herten was ik niet helemaal naar Flores gekomen! En toen hief de arme kerel de armen ten hemel en zei berustend: „Insja' allah, dan moet het maar zo gauw mogelijk geschieden. Morgen breng ik u op een goede plek om khamba's te schieten!"
En met zijn bijna dierlijk instinct leidde hij mij de volgende dag langs talloze omwegen door de savannen naar de drinkpoel.

„Hier," fluisterde hij. Ik keek om mij heen en knikte. Er was geen gunstiger aanzit denkbaar.
We verscholen ons achter de mierenheuvels en ik zag hoe de namiddag zonk over dit wilde, ongerepte landschap. Een ontzaglijke stilte woog tussen hemel en aarde. Maar toch, ook al hoorden wij niets, zagen wij niets, kroop er een onzegbare beklemming op ons toe...

SLOT VOLGT

FLASH GORDON IN EEN

AVONTUUR OP VENUS

DOOR MAC RABOY

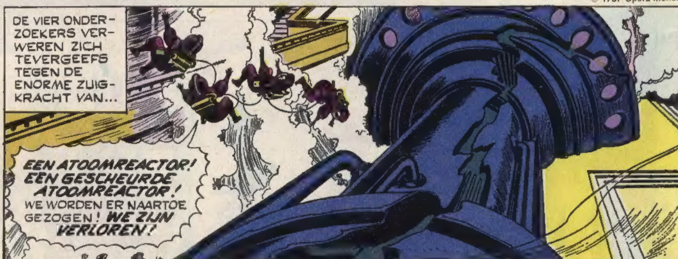

WORDT VERVOLGD

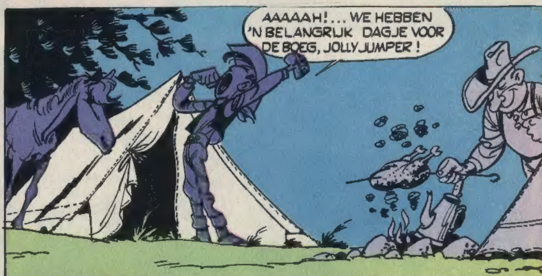

LUCKY LUKE

Op de grens van het beloofde land Oklahoma strijkt een unieke verzameling gokkers, gauwdieven en moordenaars neer, plus een paar eerlijke mensen. Tot die laatsten behoort Lucky Luke, die het startschot voor de grote race zal geven...

DE TREK

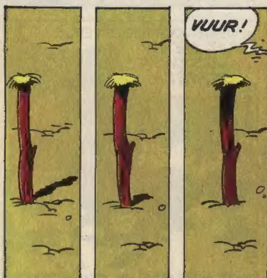

NAAR OKLAHOMA

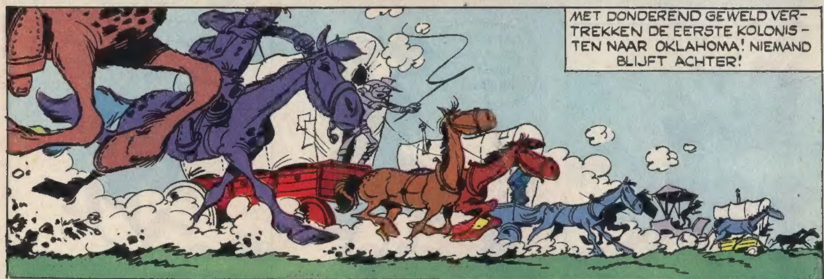

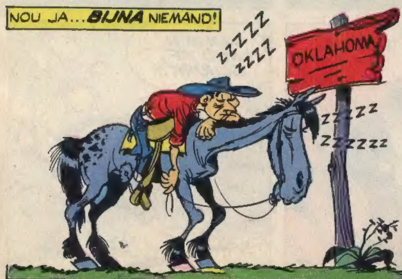

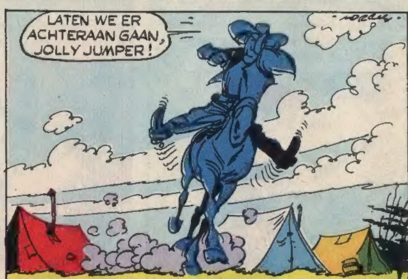

LUCKY LUKE
DE TREK NAAR OKLAHOMA

